

Arrest

nr. 227 125 van 7 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 juni 2019 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2018 dient de verzoekende partij, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse moeder.

Op 23 mei 2019, met kennisgeving op 27 mei 2019, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.11.2018 werd ingediend door:

*Naam: G. (...)
Voorna(a)m(en): J.R.F. (...)
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...).1981
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te : (...)*

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene diende op 29.11.2018 een aanvraag in, in functie van zijn Nederlandse moeder N.E.J. (...) (RR: (...). Betrokkene is ouder dan 21 jaar, vandaar dat dient aangetoond te worden dat hij ten laste is. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijsstukken voorgelegd:

- Geldovermakingen via Suri-Change BV voor de maanden januari, februari, maart, april en juni 2018. Daarnaast worden ook nog bewijzen van zendingen van goederen voorgelegd via Suriname Global Transport echter zonder vermelding van datum van afgifte en ontvangst.

- Wat betreft het bewijs van onvermogen in het land van herkomst, legt betrokkene een verklaring voor van de Bewaarder van het management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) dd 28.01.2019 waaruit moet blijken dat betrokkene geen onroerend goed bezit. 't Is niet omdat de Bewaarder dit document heeft gelegaliseerd dat er door de Surinaamse autoriteiten werd onderzocht dat deze verklaring overeenstemt met de werkelijkheid. Vandaar dat deze verklaring niet als voldoende bewijs van onvermogen kan aanvaard worden. Als bewijs dat betrokkene geen inkomen geniet in het land van herkomst wordt een document van de minister van Justitie en Politie voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene in februari 2012 werd bevorderd tot agent van politie 1e klasse en dus wel degelijk tewerkgesteld was en dus een inkomen genoot in het land van herkomst.

- Attesten van het OCMW Ravels waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon geen financiële steun genieten.

- Bewijs inkomsten van de moeder voor een tewerkstelling in Nederland a.h.v. een arbeidscontract en loonfiches. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene geen eigenaar is van onroerend goed en geen inkomen wist te verwerven in het land van herkomst of origine. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was/is van de referentiepersoon (betrokkene was bovendien zelf tewerkgesteld als politieagent in het land van herkomst), blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was en is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en materiële motiveringsplicht en van het "beginstel van behoorlijk bestuur, nl. schending zorgvuldigheidsplicht."

Het middel luidt als volgt:

"Verzoeker vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, nl. als familielid van de burger van de Unie, bloedverwant in neergaande lijn.

De relevante bepaling uit art. 40bis Vw. luidt als volgt:

"de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Verzoeker is ouder dan eenentwintig jaar en dient vervolgens aan te tonen dat hij "ten laste" is.

Verzoeker verwijst naar de interpretatie van het begrip "ten laste" van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-I/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12, 16 januari 2014, par. 20-22).

Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

"20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het 'ten laste zijn' een feitelijke situatie, en dienen de bewijzen van het feit dat verzoeker zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient er dus reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, in dit geval dus tussen verzoeker en zijn Nederlandse moeder.

Bovendien vereist de kern van het begrip 'ten laste' zijn volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Dit stelt de Raad in een arrest van 26 oktober 2018 (nr. 211.725).

Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Uit rechtspraak van het HvJ blijkt dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verzoeker heeft volgende documenten voorgelegd ter staving van bovenstaande voorwaarde:

o Geldovermakingen via Suri-Change BV voor de maanden januari, februari, maart, april en juni 2018

o Bewijzen van zendingen van goederen voorgelegd via Suriname Global Transport o Verklaring van de Bewaarder van het management Instituut Grondregistratie en

Landinformatie Systeem (MI-GLIS) dd 28.01.2019

o Document van de minister van Justitie en Politie voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene in februari 2012 werd bevorderd tot agent van politie 1e klasse

Toch heeft verzoeker volgens de bestuurlijke overheid onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. De bestreden beslissing besluit:

"Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene geen eigenaar is van onroerend goed en geen inkomen wist te verwerven in het land van herkomst of origine. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was/is van de referentiepersoon (betrokkene was bovendien zelf tewerkgesteld als politieagent in het land van herkomst), blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was en is van de referentiepersoon."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag is afgewezen omdat de verzoekende partij niet aantoont dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het verleden in het herkomstland en dat hij zijn onvermogen niet afdoende bewijst.

Verzoekende partij stelt dat beide motieven, waarop de bestreden beslissing steunt, zouden weerlegd kunnen worden, ni. het niet ten laste zijn van de referentiepersoon en het niet aantonen van het onvermogen in het land van herkomst.

Als bewijs van het ten laste zijn, werden geldovermakingen via Suri-Change BV voorgelegd en bewijzen van zendingen van goederen via Suriname Global transport.

De betalingen waren noodzakelijk voor verzoeker om te voorzien in zijn levensonderhoud. Het ging telkens om een maandelijks bedrag van 200 euro.

Over deze geldovermakingen motiveert de bestreden beslissing gewoonweg niet. Nochtans blijkt uit de rechtspraak, zoals supra reeds aangehaald, dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen.

Over de bewijzen van zendingen van goederen stelt de bestreden beslissing dat deze geen vermelding van datum van afgifte en ontvangst bevatten. Echter, dit doen ze wel. Uit de voorgelegde documenten valt op zijn minst op te maken dat er vier keer goederen werden gezonden naar verzoeker in Suriname door zijn moeder, namelijk in de maanden januari, maart, april en mei van 2018. Het gaat over levensmiddelen en huishoudelijk goed/kleding telkens ter waarde van ongeveer 40 euro.

Verzoeker herhaalt dat zijn afhankelijkheid met elk bewijsmiddel kan worden aangetoond en dat hij een duurzame steun verkreeg en geen punctuele. Deze steun was noodzakelijk voor verzoeker om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Bijkomend blijkt dat de gemachtigde ook de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet heeft aangenomen.

Verzoeker wenst eerst opnieuw op te merken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds oordeelde dat een bewijs van onvermogen bijkomend is aangezien het geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725).

Niettegenstaande het feit dat het bewijs van onvermogen dus slechts bijzaak is, trachtte verzoeker de nodige bewijzen hiervoor neer te leggen.

Verzoeker heeft een verklaring voorgelegd van het Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) te Suriname van 28.01.2019. Dit is een instituut ingesteld bij de Wet Grondregistratie en Land Informatie Systeem (GLIS-wet). In het document valt te lezen dat uit onderzoek in de openbare registers niet blijkt dat enig onroerend goed of enig beperkt zakelijk recht op een onroerend goed aan verzoeker is overgedragen.

Ondanks dat verzoeker een officieel attest heeft voorgelegd waarin duidelijk vermeld staat dat verzoeker geen onroerende goederen heeft in Suriname, wordt dit merkwaardig genoeg niet aanvaard.

De bestreden beslissing stelt louter:

"Is niet omdat de Bewaarder dit document heeft gelegaliseerd dat er door de Surinaamse autoriteiten werd onderzocht dat deze verklaring overeenstemt met de werkelijkheid. Vandaar dat deze verklaring niet als voldoende bewijs van onvermogen kan aanvaard worden."

Nochtans stelt het document duidelijk dat er een onderzoek is gebeurd. Bovendien is de Bewaarder in Suriname een Surinaamse autoriteit aangesteld bij wet.2

De motivering in de bestreden beslissing is dus manifest fout en stelt verzoeker niet in staat om te begrijpen waarom het neergelegde document niet in overweging wordt genomen.

Verzoeker legt vervolgens een document voor waaruit blijkt dat hij tewerkgesteld was als politieagent in Suriname. Zonder dit document nader te onderzoeken stelt de bestreden beslissing dat betrokkene dus wel degelijk tewerkgesteld was en dus een inkomen genoot in het land van herkomst. Verder in de bestreden beslissing wordt hieraan het gevolg gekoppeld dat verzoeker dus onmogelijk financieel of materieel afhankelijk kon/kan zijn van de referentiepersoon.

1 Wet van 25 september 2009, houdende regels aangaande de instelling van een Management Instituut voor een Grondregistratie en Land Informatie Systeem (MI-GLIS), zijn doelstellingen, taken en verantwoordelijkheden

2 Zie artikel 18 Wet Grondregistratie en Land Informatie Systeem

Louter op basis van dit document, dat overigens dateert van 2012, besluit gemachtigde dat verzoeker een eigen inkomen heeft en dat er daardoor geen afhankelijkheid kan bestaan met de referentiepersoon.

Gemachtigde heeft de inhoud van het document niet onderzocht. Er werd niet nagegaan wat het inkomen van verzoeker was en of dit voldoende was om te overleven voor verzoeker in zijn land van herkomst. Er wordt geen enkel onderzoek gevoerd naar de feitelijke omstandigheden en de reële situatie van afhankelijkheid.

Verzoeker heeft bovenstaand document net neergelegd om aan te tonen dat hij onvoldoende verdiende om te voorzien in zijn basisbehoeften. Verzoeker stelt dat het statuut van politieagent in Suriname op zich reeds een financiële afhankelijkheid ten aanzien van zijn moeder inhoudt. Verzoeker stelt dat hij niet genoeg verdiende om in zijn basisbehoefte te voorzien. Hoewel hij op papier 1738 SRD zou verdienen, verdiende hij in realiteit nauwelijks iets. Zijn tewerkstelling bij de politie bracht onvoldoende inkomen mee. Verzoeker deed dus beroep op financiële en materiële steun van zijn moeder, hierboven reeds besproken. Deze steun was nodig voor verzoeker om in zijn basisbehoefte te kunnen voorzien. Er bestond en bestaat wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn moeder. Gemachtigde hield geen rekening met deze feitelijke situatie.

Gemachtigde gaat er onterecht vanuit dat een tewerkstelling impliceert dat er een inkomen wordt vergaard dat voldoende is om van te leven. Het tewerkgesteld zijn in het land van herkomst kan slechts een indicatie vormen voor het feit dat verzoeker niet afhankelijk is van zijn moeder. Het is aan gemachtigde om dit na te gaan.

Gemachtigde heeft de plicht zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen. Dit is in casu niet gebeurd.

De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag

Gezien het geheel van overtuigende voorgelegde documenten is het volgens verzoeker kennelijk onredelijk van verwerende partij te oordelen dat er niet voldaan is aan de voorwaarde van "ten laste zijn".

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Minstens kan uit de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende worden begrepen waarom de documenten niet volstaan en heeft verwerende partij hierdoor niet voldaan aan haar motiveringsplicht.

De motivering is met andere woorden niet afdoende en draagkrachtig.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21

juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Bovendien schendt gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel.

Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het is aan verweerder om een zorgvuldig onderzoek te voeren en zich op de juiste feitelijke gegevens te baseren (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht blijken door gedaagde geschonden; de bestreden beslissing laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom zijn aanvraag tot verblijf mislukt is, gezien verzoeker wél de gevraagde bewijzen heeft voorgelegd. Dat hij daarom aan de voorwaarden die de wet stelt, voldoet.

De beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet ;*
- de materiële en formele motiveringsplicht ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- de zorgvuldigheidsplicht.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie ten onrechte zou hebben besloten dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De verzoekende partij heeft op 29.11.2018 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend, in functie van haar Nederlandse moeder, in toepassing van artikel 40bis, §2; 3° van de Vreemdelingenwet.

Zoals de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift ook uitdrukkelijk erkent, impliceert dergelijke aanvraag dat zij moet aantonen daadwerkelijk ten laste te zijn van de referentiepersoon, waarbij de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift het standpunt van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bijtreedt, met name dat zulks noodzakelijkerwijs veronderstelt dat reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Minister bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij dezelfde rechtspraak citeert en aldus op de hoogte is van het feit dat in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging moet worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een reële afhankelijkheidsrelatie tussen de betrokken familieleden, dit ten einde te verhinderen dat louter met het oog op de aanvraag tot gezinshereniging een situatie van “ten laste zijn” zou worden geënceneerd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op gedegen wijze een beoordeling werd gemaakt van de door de verzoekende partij voorgelegde stavingstukken, waarna evenwel diende te worden vastgesteld dat niet afdoende werd aangetoond dat de verzoekende partij in het land van herkomst daadwerkelijk onvermogen zou zijn geweest en als dusdanig ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon.

In de mate de verzoekende partij verwijst naar de door haar overgelegde “geldovermakingen” voor de maanden januari, februari, maart, april en juni 2018, repliceert verweerder dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk een beoordeling werd gemaakt van het geheel van de beschikbare gegevens.

In dit kader werd geheel terecht vastgesteld dat de verzoekende partij in het land van herkomst kennelijk tewerkgesteld was als politieagent en aldus eigen inkomsten genoot. Zulks impliceert ontegensprekelijk dat de verzoekende partij in het land van herkomst zelf in haar levensonderhoud kon voorzien.

Voor zoveel als nodig verwijst de verweerder nog naar het arrest nr. 6.868 dd. 01.02.2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin uitdrukkelijk wordt geoordeeld dat

“De Raad merkt op dat zowel verzoekster en zijn echtgenote zelf stellen werkbereid te zijn, in de mogelijkheid te zijn om werk te vinden en effectief te werken. Dit toont enkel aan dat zij zich niet in een

situatie bevinden waarin zij ten laste kunnen vallen van een derde persoon, nu zij zelf in hun levensonderhoud zouden kunnen voorzien". (eigen markering)

De verzoekende partij houdt weliswaar voor dat nergens blijkt dat het document met betrekking tot de tewerkstelling inmiddels dateert van 2012, doch zij legt vervolgens geen enkel stuk neer waaruit zou kunnen blijken dat de tewerkstelling in de jaren na 2012 zou zijn beëindigd. Bij gebrek aan dergelijk bewijs kan de verzoekende partij zich evident niet zonder meer beperken tot de opmerking dat het stuk betreffende de tewerkstelling "dateert van 2012".

De verzoekende partij maakt volkomen ten onrechte abstractie van het feit dat zij de bewijslast draagt in het licht van de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

In de mate de verzoekende partij voorhoudt dat het statuut van politieagent in Suriname een financiële afhankelijkheid ten aanzien van haar moeder inhield, omdat zij als agent niet voldoende verdiende, repliceert verweerder dat het zeer opmerkelijk is dat hiervan -opnieuw- geen enkel stuk kan worden bijgebracht.

Los van het feit dat nergens blijkt dat door de verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd aangevoerd dat zij in realiteit nauwelijks iets verdiende als politieagent (dit in tegenstelling tot hetgeen zij "op papier" zou verdienen), zodat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie hiermee uiteraard geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing, staat vast dat uitsluitend bewijzen van "geldovermakingen" voor enkele maanden in 2018 werden overgemaakt.

Er moet redelijkerwijs verwacht worden dat, indien de verzoekende partij in het land van herkomst inderdaad nagenoeg geen inkomsten uit haar tewerkstelling ontving, minstens iets van bewijs zou kunnen worden voorgelegd voor wat betreft de periode vanaf 2012 tot 2018 dat zij financieel ondersteund werd door de referentiepersoon. Dergelijk bewijs ligt volstrekt niet voor.

Geheel ten onrechte voert de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift aan dat het aan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie toekwam om verder te onderzoeken of de op papier vermelde inkomsten ook daadwerkelijk zouden zijn ontvangen.

Dergelijke kritiek mist grondslag.

Met betrekking tot de voorgelegde verklaring van het Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem werd door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie tot slot in de bestreden beslissing allerminst kennelijk onredelijk geoordeeld dat niet kan worden vastgesteld of deze verklaring overeenstemt met de werkelijkheid.

Hoe dan ook staat vast dat de betreffende verklaring gedateerd werd op 28.01.2019, terwijl de verzoekende partij op dat ogenblik reeds in België verbleef. Het feit dat de verzoekende partij op 28.01.2019 geen onroerend goed of geen beperkt zakelijk recht meer zou hebben, volstaat allerminst om afbreuk te doen aan het feit dat de verzoekende partij -toen zij nog in Suriname verbleef- geen onroerend goed in eigendom zou hebben gehad.

Terwijl nogmaals dient te worden benadrukt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie hoe dan ook werd vastgesteld dat de verzoekende partij in het land van herkomst tewerkgesteld was, zodat zij eigen inkomsten genereerde om in haar levensonderhoud te voorzien.

In het licht van alle voormelde elementen kan niet dienstig worden voorgehouden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat niet afdoende is aangetoond dat de verzoekende partij in het land van herkomst daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd

genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse moeder, omdat uit de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij effectief ten laste was en is van de referentiepersoon. Meer bepaald werd niet aannemelijk gemaakt dat er tussen de verzoekende partij en haar moeder reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond van in het land van herkomst.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij eveneens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij, die meerderjarig is, diende een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Nederlandse moeder op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De verzoekende partij diende dus aan te tonen dat zij als meerderjarige ten laste was van haar moeder. De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient *in concreto* te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid’ van een familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het

Hof dat, om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijn, laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger. Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

Aangezien het begrip “ten laste” zijn dient te worden begrepen als een toestand van behoefte in het land van herkomst, waarbij de derdelander aldaar afhankelijk is van de materiële/financiële steun van de burger van de Unie om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften, moet de omvang van de materiële/financiële steun worden afgetoetst aan de reële kost (materieel dan wel financieel) om in het land van herkomst te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften van de derdelander die de burger van de Unie in het gastland wenst te vervoegen.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vraagt dat een situatie wordt aangetoond waarbij de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag met de burger van de Unie in België en reeds van in het land van herkomst op het ogenblik dat zij het land van herkomst verlaat om de burger van de Unie te vervoegen, ten laste was van de burger van de Unie. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Zij verwijst zelf in haar verzoekschrift naar de interpretatie van het Hof van Justitie van het begrip “ten laste” in de arresten Jia en Reyes.

De verzoekende partij is het niet eens met het oordeel van de verwerende partij dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar in België verblijvende moeder en zij meent dat niet afdoende onderzocht is of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog aan voorbij dat zij bij haar aanvraag een document voorlegde waaruit blijkt dat zij op 4 februari 2012 werd bevorderd van agent van politie van klasse twee naar klasse 1, hetgeen gepaard gaat met een bezoldiging van 1738 Surinaamse dollar per maand. Omtrent dit stuk oordeelde de verwerende partij als volgt in de bestreden beslissing:

“Als bewijs dat betrokkene geen inkomen geniet in het land van herkomst wordt een document van de minister van Justitie en Politie voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene in februari 2012 werd bevorderd tot agent van politie 1e klasse en dus wel degelijk tewerkgesteld was en dus een inkomen genoot in het land van herkomst.”

en

“Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was/is van de referentiepersoon (betrokkene was bovendien zelf tewerkgesteld als politieagent in het land van herkomst), blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was en is van de referentiepersoon.”

Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat het voorgelegde document aantoonde dat de verzoekende partij als politieagent is tewerkgesteld en dus een inkomen geniet. Het feit dat het document dateert van 2012 doet hieraan geen afbreuk. De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf dit stuk heeft voorgelegd en zij verder niet heeft aangetoond dat de tewerkstelling intussen een einde heeft genomen. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure op de aanvrager rust, zodat van haar kon worden verwacht dat zij, als zij wenste aan te tonen dat de tewerkstelling als politieagent intussen een einde heeft genomen, zij hiervan zelf het bewijs voorlegde. Zij kan haar eigen nalatigheid niet aan de verwerende partij verwijten. In het licht van de voorgelegde documenten is het ook niet onlogisch dat de verwerende partij afleidde dat de verzoekende partij nog steeds was tewerkgesteld als politieagent en zij dus een loon genoot.

De bewijslast inzake de voorwaarde van “ten laste zijn” rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan de verzoekende partij om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de verwerende partij geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in

de plaats van de verzoekende partij de vereiste stavingsstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

Geenszins blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij niet de kans kreeg haar situatie toe te lichten. De verzoekende partij toont verder niet aan dat zij werd belet stukken aan haar dossier toe te voegen, en laat bovendien na te verduidelijken welke stukken zij dan wel zou hebben voorgelegd mocht de verwerende partij er haar naar hebben gevraagd, laat staan dat zij aantoonde dat deze een ander licht op de zaak zouden hebben geworpen en de beslissing zouden hebben beïnvloed op een voor de verzoekende partij positieve manier.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij net het bewijs van haar bevordering voorlegde om aan te tonen dat zij wel degelijk afhankelijk was van haar moeder omdat zij onvoldoende verdiende om te voorzien in haar basisbehoeften, herhaalt de Raad dat de bewijslast op de verzoekende partij zelf rust, en dat het haar toekwam aan te tonen dat haar loon haar niet in staat stelde in haar basisbehoeften te voorzien zodat zij afhankelijk was van haar moeder. De verzoekende partij ontkent niet dat zij hieromtrent geen bewijzen voorlegde. Zij kan niet van de verwerende partij verwachten dat deze in de gegeven omstandigheden zelf een onderzoek voert naar het feit of de verzoekende partij in staat is op basis van het loon vermeld op het bevorderingsdocument in haar basisbehoeften te voorzien. De verzoekende partij kan niet anders voorhouden. Zij kan niet ernstig voorhouden dat het aan de verwerende partij toekomt na te gaan om verder onderzoek te doen naar de reële situatie als zij hieromtrent geen informatie verschaft, terwijl het niet onredelijk is aan te nemen dat wie wordt tewerkgesteld als politieagent in staat is te voorzien in zijn basisbehoeften. Waar zij beweert dat zij op papier 1738 Surinaamse dollar zou verdienen, maar dat zij in realiteit nauwelijks iets verdiende, diende zij dit aan te voeren voor het nemen van de bestreden beslissing en haar bewering bovendien te voorzien van een (begin van) bewijs.

De overige onderdelen van het betoog, waarin de verzoekende partij onder meer stelt dat de verwerende partij had moeten motiveren omtrent de geldovermakingen van haar moeder en zij betwist dat geen bewijs werd voorgelegd dat zij in Suriname geen onroerende goederen bezit, zijn niet van aard afbreuk te doen aan het determinerende motief van de bestreden beslissing, namelijk dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar moeder voorafgaand aan de aanvraag nu zij aantoonde een loon te genieten uit een tewerkstelling als politieagent, zodat zij niet aantoonde ten laste te zijn van haar moeder in de zin van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet gelezen in het licht van de relevante en eerder besproken rechtspraak van het Hof van Justitie. De verzoekende partij slaagde er niet in dit determinerende motief met haar betoog te weerleggen. De overige grieven dienen dus niet verder te worden besproken nu zij niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 van de wet van 29 juli 1991 en van de formele en materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU